9

iPure CZ

Úplně jinak | Óda na Face ID | Filmy s Applem
Státní správa v iOS | Lineage 2: Revolution

iPure.cz 9/2017, první ročník | **Šéfredaktor a zakladatel:** Filip Brož
Redakce: Jan Březina, Lukáš Gregor, Petr Škuta, Jura Ibl, Karel Geibisch, Ondřej Holzman, Patrik Pavelka, Jiří Hubík, Jan Kučeřík
Editor a korektury: Ondřej Holzman | **Foto:** Libor Plíhal | **Logo:** Radek Petřík
Grafická úprava a sazba: Cinemax, s.r.o., www.cinemax.cz
iPurecz, s.r.o., IČ: 06481663

Moje trnitá cesta k iPadu

Editorial ■ Honza Březina

První iPad jsem si koupil hned v okamžiku, kdy jej Apple představil. Byla to taková roztomilá destička na čtení e-mailů, brouzdání internetem a sem tam nějaký ten film nebo kniha. Tehdy jsme od iPadu ani nic jiného nečekali. Od té doby už uteklo neuvěřitelných téměř osm let a role iPadu se mezitím úplně změnila. Poprvé jsem se pokusil nahradit počítač iPadem před dvěma lety a po měsíci jsem rezignoval. Na iPadu jsem sice zvládl udělat vše, co jsem potřeboval, ale efektivita byla nesrovnatelně menší než u MacBooku.

Příchod iOS 11 v kombinaci s 10,5palcovým iPadem Pro pro mě znamenal zlom. Dnes už je mi v podstatě jedno, jestli sedím za klávesnicí MacBooku Pro nebo u iPadu Pro. Střídám obě zařízení bez jakýchkoli omezení, zcela svobodně čistě podle toho, které mi zrovna více vyhovuje.

Jsem opravdu rád, že se Jura Ibl rozhodl napsat seriál o přechodu z počítače na iPad, jehož první díl si dnes můžete přečíst. Věřím, že vám odpoví na řadu otázek a hlavně dodá odvahu, která mi pomohla změnit zaběhané postupy a dala iPadu šanci naplno ukázat svou sílu. iPad je totiž dokonalá mobilní kancelář.

Úplně jinak #1: Odcházení

Magazín ■ Jura Ibl

Zbavil jsem se iMacu i MacBooku. Koupil jsem iPad. Po letech práce na počítačích nemám nic než tuhle malou destičku, klávesnici a tužku. Tenhle příběh bude na pokračování a plný zvratů. Bude o tom, jestli se dá pracovat úplně jinak.

> iPad funguje jinak. Má jiné výhody a má jiné nedostatky. Vy na něm budete pracovat jinak. Možná kvůli tomu změníte styl a myšlení.

Už na samém začátku je potřeba říct, že tohle není návod, jak používat iPad. Tohle je návod, jak používat jenom iPad. A to mi věřte, že je to sakra rozdíl. iPad je skvělé zařízení, když si můžete odskočit od vašeho hlavního pracovního nástroje, který prošel desítkami let rozvoje a dokáže cokoliv. Ale je iPad skvělý jako ten hlavní pracovní nástroj? Ano. Ale.

CÍTIT, JAK TO BOLÍ

V pracovním životě se málokdy naskytne důvod změnit všechno, na co si člověk zvykne. Je to tak s přechodem z Windows na Mac a úplně stejné je to s přechodem z Macu na iPad. Tajemství úspěchu je vždycky stejné: něco uvnitř vás musí křičet po změně. Musíte mít vnitřní pocit bolesti z představy, že byste měli pokračovat bez ní. Potom jste připravení.

Já osobně jsem vyrostl na Windows, přestože jsme měli doma tři Macy. Nesnášel jsem Apple. Můj ty bože, jak já ten počítač neměl rád. To trvalo až do chvíle, kdy jsem se asi půl roku živil servisem PC. Po stovce přeinstalací a nastavení nejrůznějších křápů jsem si uvědomil, že už nedokážu na Windows existovat. A tak jsem zkusil Mac.

Další rok jsem Macy prodával a všiml jsem si, že nejnespokojenější zákazníci jsou ti, kteří si koupili Mac kvůli designu. Mysleli si, že je to něco jako Windows a tím pádem jim všechno připadalo cizí a oni na to nebyli připravení. Pokud tedy skutečně necítíte, že váš současný život s počítačem je utrpení, prostě počkejte. Časem to buď přijde, nebo také ne. A je to úplně v pořádku.

Pokud cítíte tu nutkavou potřebu, budete správně naladění na přechod k iPadu. Nesmíte totiž čekat, že iPad funguje jako váš Mac nebo nedej bože PC. iPad funguje jinak. Má jiné výhody a má jiné nedostatky. Vy na něm budete pracovat jinak. Možná kvůli tomu změníte styl a myšlení.

Počítač je kolo pro vaší mysl, jak říkal Steve Jobs. A na kole se pohybujete jinak, než když chodíte. Musíte se to učit, držet balanc. S iPadem to je to stejné. Pokud se tedy chystáte sbalit si saky paky a opustit nadobro váš naleštěný Mac a vydat se za dobrodružstvím, nejspíš by bylo dobré začít s pár doporučeními.

SOUBORY A SLOŽKY

Poslední rok jsem úplně přestal řešit souborový systém na Macu a všechno, co mám, visí na iCloudu. Apple se už několik let snaží změnit paradigma souborů a složek a přetvořit ho na princip knihoven uvnitř aplikací, se kterými pracujete. Fotky jsou databáze ve Photos, dokumenty v Pages a tak podobně.

Nepamatuju se, kdy jsem naposledy vytvořil složku. Když si koupím jiného Maca, nepoužívám ani migračního asistenta. Prostě jen zformátuji disk na tom starém a přihlásím se přes Apple ID na novém. Pokud vám takový přístup nesedí a máte rádi systém složek a souborů, nejspíš iPad není to pravé ořechové.

Dá se něco podobného udělat s Dropboxem nebo Google Drive? Obávám se, že ne. Potřebujete cloudovou službu, která je orientovaná na aplikace a ne na soubory. A co neumí iCloud, zajistí Adobe Cloud nebo Microsoft Office 365.

Tenhle přístup vám zajistí skvělý start pro plnohodnotnou práci na iPadu. Nejen, že všechny soubory budete mít po ruce a rovnou s nimi budete moci pracovat v odpovídajících aplikacích na iPadu, ale když bude nejhůř, stačí si sednout k jakémukoliv Macu a během několika vteřin pracujete na tom, co potřebujete.

> Aplikací třetích stran postupně ubývá a zůstanou vám jen dvě až tři nejdůležitější. Většinou ty, které jsou specifické pro vaše zaměstnání nebo zábavu.

APLIKACE

Když si člověk pořídí nový Mac, hned začne stahovat jednu aplikaci za druhou. Období hromadění, kdy si systém ladíte a trávíte večery na Product Huntu a v článcích 10 nejlepších programů na úpravu fotek koťátek. Období hromadění postupně opadává a jak psal Honza Pražák v minulém vydání iPure, váš Mac i iPhone vás přirozeně začne učit minimalismu.

Aplikací třetích stran postupně ubývá a zůstanou vám jen dvě až tři nejdůležitější. Většinou ty, které jsou specifické pro vaše zaměstnání nebo zábavu.

Zbytek řešíte pomocí systémových aplikací. Obsah mého počítače se postupem sedmi let scvrknul na základní nástroje od Applu (především Mail, Keynote, Zápisník a Numbers) a k tomu Trello, Slack, Sketch (grafický nástroj pro designéry webů a aplikací) a Zeplin (exportování designu do podkladů pro programátory). Tečka. Tři z toho jsou online služby. Sketch ukládá soubory do iCloudu.

Moje doporučení je jednoduché: zapněte si třeba Rescue Time nebo jinou aplikaci na měření práce a pár týdnů si nechte vytvářet přehled programů a činností, jež potřebujete. Pokud bude většina nahraditelná aplikací pro iPad, tak s lehkým srdcem můžete začít balit kufry. Mně v téhle analýze zbyl jen Sketch, který je také můj hlavní pracovní nástroj. Ten zkrátka nenahradím a budu muset úplně změnit styl a nástroje pro práci

VYBÍRÁME IPAD

Přestěhovali jste se na iCloud a více méně víte, že na iPadu najdete všechno, co budete potřebovat? Dobře, je čas utratit nějakou vatu, milý dobrodruhu. Výběr iPadu pro seriózní práci není těžký. Potřebujete jeden z řady iPad Pro. V aktuální nabídce je 10,5palcový model a 12,9palcový. Když zašátráte na bazarech, najdete ještě předchozí generaci, která nabízela 9,7palcovou verzi.

Vzhledem k tomu, že bychom se už příští rok mohli dočkat třetí generace, jež by mohla přinést velmi zajímavé nové funkce (koukám na tebe Face ID), vůbec bych se nebál sáhnout po starším modelu a ušetřit tak pár tisíc. Jediné, co trochu kazí dojem ze staršího modelu, je 2GB RAM a obecně mírně menší svižnost. Ale to už musíte být trochu hnidopich.

Otázka velikosti je čistě individuální. Pokud kreslíte a črtáte, 12,9 palce využijete, ale zapomeňte na mobilitu. Jako ideální se jeví aktuální 10,5palcový model, nicméně můj 9,7palcový je velikostně na práci skvělý a zatím stejně nemám, čím bych víc místa zaplnil.

Co do zbytku výbavy: čím více interního úložiště můžete koupit, tím lépe. Je to dobrý pocit mít nad hlavou dost prostoru a iCloud vám s tím pomůže. Aktuálně jsem kompletně přestěhovaný z počítače a mám nainstalované aplikace na všechno, co jsem potřeboval. Zabírá mi to 20 GB včetně

systému. Zbytek si stahuji z iCloudu, když potřebuji (všechen můj nehmotný majetek zabírá legračních 80 GB). Neříkám, že je to bezchybné, ale je to naprosto efektivní.

A pak je tu otázka, jestli stačí Wi-Fi model, nebo je lepší připlatit si za mobilní připojení. Tak asi takhle: připlaťte si za model s daty a vyjednejte si nějaký hezký paušál. Tohle je zařízení, které dokáže využít internet na plno. Tak ho, kruci, využijte.

NEZBYTNÝ STYLUS

A je tu velké finále. iPad je zařízení s hromadou příslušenství. Možnosti jsou nekonečné. Dvě věci ale mít musíte: externí klávesnici a stylus. Tečka, konec příběhu. Zapomeňte, že se bez toho obejdete.

Volba stylusu je poměrně snadná. Jsou tu dvě kategorie. Jednak jsou to chytré tužky (iPad rozpozná, že je používáte, a tak si můžete položit ruku na obrazovku) a pak levnější pasivní stylusy.

Kategorii chytrých tužek vládne Apple Pencil. Ten naplňuje skoro všechna očekávání. Je široce podporovaný napříč aplikacemi a někdy dokonce nezbytný. Nezbývá, než ho doporučit, pokud chcete dělat i jiné věci než kreslit.

Pak jsou tu ještě dva hráči. Jeden z nich je Adonit Jot Pixel. Oproti Pencilu má menší podporu v samotném systému (s Pencilem například stačí dvakrát ťuknout na uzamčenou obrazovku a můžete ihned psát poznámky a tak podobně), ale zase má chytrá tlačítka, která v některých aplikacích můžete namapovat na další funkce. Druhý je Pencil by FiftyThree (tvůrci vynikající aplikace Paper). Ten má podobu spíš tesařské tužky, není tolik precizní, ale je to krásný kus hardwaru a je široce podporovaný napříč aplikacemi třetích stran.

Druhá kategorie jsou pasivní stylusy. Ty jsou o poznání levnější, řada z nich funguje velmi dobře, ale musíte si dát pozor, aby vám ruka při psaní a kreslení neležela na skle obrazovky a pochopitelně nevyužijete funkce jako síla přítlaku a podobně.

> iPad je zařízení s hromadou příslušenství. Možnosti jsou nekonečné. Dvě věci ale mít musíte: externí klávesnici a stylus.

Výrobce Adonit má v portfoliu hned několik výborných pasivních stylusů a ten nejlevnější dostanete už za necelých deset dolarů. Velmi povedený je také stylus Cosmonaut od StudioNeat, který má zase formu klasické tabulové fixy.

NEZBYTNÁ KLÁVESNICE

Určitě chcete na iPadu pohodlně psát. Softwarová klávesnice se s iOS 11 podstatně zlepšila, ale rozhodně pořád tu fyzickou nenahradí. Naštěstí je na trhu hromada skvělých klávesnic pro iPad. A hned dvě z nich vyrábí Apple.

Ta první je Smart Keyboard, což je vlastně pouzdro, stojánek a klávesnice v jednom. Je to dobrá volba. Kompaktnost celého řešení je neskutečná, klávesnice je překvapivě dobrá na psaní, dokonce podstatně lepší než nová motýlková klávesnice na MacBooku Pro. Rozložení kláves je samozřejmě poněkud omezené, ale v zásadě je Smart Keyboard skvělá volba. Minimálně do začátku.

Ta druhá volba je zase od Applu, ale s malým dodatkem. Myslím tím samozřejmě klasickou bezdrátovou Magic Keyboard, kterou spojíte s dalším výborným příslušenstvím od StudioNeat jménem Canopy – obalem na klávesnici a stojánkem pro iPad zároveň.

Vzhledem k tomu, že Magic Keyboard je pořád jedna z nejlepších klávesnic, které Apple kdy vyrobil, dostanete o poznání lepší kvalitu kláves i celkové ergonomie a díky možnosti fungovat odděleně od iPadu (Smart Keyboard musí být neustále přicucnutý k nabíjecímu portu) máte mnohem větší svobodu. Jediná nevýhoda tak je, že Canopy nefunguje jako ochrana iPadu samotného. Tu si zkrátka musíte zařídit zvlášť.

To jsou nicméně jen dva hlavní tipy. Dobrých klávesnic k iPadu je opravdu mnoho.

TAKŘKA NEZBYTNÝ DRÁT

Jakkoliv to nezní úplně zázračně, budete potřebovat také drát. Věc se má tak, že iPad dostanete pouze s krátkou variantou nabíjecího kabelu. V balení tak chybí tlustá, dlouhá varianta kabelu, která je běžnou součástí nabíječky k MacBooku.

Lightning kabel u iPadu je sice delší, ale pořád k pohodlnému používání za každé situace chybí ten metr a něco navíc. Tenhle kus drátu najdete na Apple Storu jako Prodlužovací kabel napájecího adaptéru. Ale ideální je ho někde vyhandlovat, protože stojí 629 korun.

Tak a jsme na konci. Pro začátek jsme se připravili na odchod z počítače na iPad. Příště už se podíváme na tipy a triky, jak si svojí placku ochočit a využít jí na maximum. Těšte se na příští týden.

Óda na Face ID

Proč chci skenování obličeje všude a hned

Magazín ■ Ondřej Holzman

Když jsem si za nekřesťanské peníze kupoval hned v první možný den iPhone X, měl jsem různá očekávání. Situace to je zvláštní především kvůli tomu, že po několika letech se dají všichni, kteří si iPhone X pořídili, považovat za tzv. early adoptery. Desítkový iPhone totiž zcela překopal několik základních věcí, na něž jsme byli dosud u jablečných telefonů zvyklí.

Ani přechod ze čtyřpalcových iPhonů na iPhone 6 Plus v roce 2014 – který jsem taktéž ihned absolvoval – nebyl tak dramatický, protože se sice razantně zvětšil displej, ale jinak zůstala většina stejná. Za vše stačí zmínit Home button a Touch ID. Právě nahrazení hlavního hardwarového tlačítka gesty a s tím související přechod z otisku prstu na sken obličeje jsou největší změny v iPhonu X.

O Face ID chci dnes psát. Žádná funkce se dlouhé měsíce dopředu neprobírala podrobněji. Každý na to měl pochopitelně svůj erudovaný názor, a tak jsme mohli každý týden číst, jak to z nějakého důvodu nebude fungovat, jak je skenování obličeje nesmysl a že je Touch ID bezkonkurenčně nejlepší řešení. Jelikož je populární psát především negativně (neplést si s kriticky), příliš pozitivních předpovědí se nenašlo. Tento tábor je zkrátka vždy slyšet méně.

BYLI JSME NEJLEPŠÍ A ZASE BUDEME

Zároveň se také nekonečné měsíce před zářijovým představením spekulovalo, kam že tedy vlastně Apple Touch ID přemístí (jestli na záda, nebo na hranu), protože přeci není možné, aby tak výborně fungující technologie odešla pro něco, co není vůbec tak dobré. Opět – tak populární vynášení soudů nad věcmi, které nikdo neviděl a nemohl si je vyzkoušet.

Reálná zkušenost je nakonec vždy to nejdůležitější, protože mnoho hypotetických předpovědí

pak rychle vezme za své. Neplatí to ale vždy, a tak mnozí věřili, že Apple selže. Marketingový šéf Applu Phil Schiller v rozhovoru pro Mashable přiznal, že odstranění Home buttonu nebylo jen tak.

„Dostali jsme se na vrchol nejlepšího jednotlačítkového rozhraní na takovém zařízení v historii – skutečně, nemyslím si, že je to hyperbola. Přineslo nám to neuvěřitelnou strategickou výhodu proti všem ostatním, protože nikdo nemá dotykový senzor, který funguje tak dobře jako Touch ID. Jakmile jsme ale toho vrcholu dosáhli, tak jsme to tlačítko nahradili," prohlásil Schiller a dodal, že právě takové jednání je pro Apple charakteristické.

Schiller má pravdu. Právě kvůli tomu, že Apple dokázal udělat druhou generaci Touch ID tak rychlou a funkční, mnozí se báli, že Face ID nebude fungovat tak dobře. Přestože představitelé Applu tvrdí, že se nic nezměnilo, je férové přirovnat Face ID spíše k Touch ID první generace. Přesto je to ale působivé a můžeme očekávat, že Apple bude svou novou technologii velmi rychle zlepšovat.

ZÁŽITEK NA DRUHOU

Byť se názory na Face ID pochopitelně různí, za mě se jedná o nejlepší novinku v iPhonu X – o parník, který je pořádně dlouhý. Sám jsem měl své pochybnosti. Nebyl jsem si jistý, zda nutnost mít displej neustále namířený na obličej nebo odemykání ve tmě nebude problém, ale jakmile jsem Face ID jednou nastavil a začal používat, už jsem nechtěl zpět. Ostatně podobně to u mě bylo s gesty, které nahradily Home button.

Není to slepé glorifikování funkce, ale hodnocení téměř měsíční zkušenosti, kdy mi Face ID jednoznačně zlepšilo uživatelskou zkušenost s telefonem, u něhož to už po těch letech snad ani nečekáte. Nemluvím tu rozhodně za všechny, jde spíše o subjektivní pocity. Závěr je ale přesto stejný: Face ID představuje budoucnost a jsem si jist, že Touch ID už se nikdy nevrátí. Není pro to důvod.

Někomu funguje Touch ID bezchybně na každý pokus, já takovou zkušenost bohužel neměl. Z různých důvodů jsem musel zadávat kód obvykle několikrát denně. Nebral jsem to jako problém, zvykl jsem si na to, že při zpocených prstech či nějakých nečistotách na senzoru to zkrátka nemohlo fungovat. Nicméně i proto jsem měl stále jen čtyřmístný kód, což je přeci jen velmi slabá úroveň zabezpečení. Jakmile jsem nastavil Face ID, kód prakticky nezadávám.

TECHNOLOGIE, KTERÁ NENÍ VIDĚT

Nejdůležitější je, že odemykání telefonu je s Face ID maximálně přirozené. Protože vlastně neexistuje. Zatímco při Touch ID musel uživatel vědomě přiložit prst ke snímači, tady cokoliv takového odpadá. iPhone se automaticky odemkne, aniž bych musel cokoliv udělat. Apple tím mění pravidla bezpečnostní hry, kdy budou moci mít uživatelé chráněné své telefony libovolnými kódy, ale vlastně to ani nikdy nepoznají.

Jistě, Face ID má zatím své mouchy, ale situací, kdy selže a nemělo by, je málo. Navíc se tato technologie neustále učí, což je fascinující v průběhu času sledovat. Zatímco v prvních dnech jste se museli na iPhone podívat mnohem přesněji, jak si vás Face ID neustále ukládá a přidává další body, podle nichž vás rozezná, je odemykání stále rychlejší a efektivnější.

Apple navíc na takovou technologii velmi dobře připravil celý operační systém. Probuzení displeje zvednutím telefonu nebo přepracovaná uzamčená obrazovka s notifikacemi, to teprve teď s Face ID dostává opravdový smysl. Inženýři Applu ostatně pracovali na senzorech a kamerách pro snímání našich obličejů několik let.

Senior viceprezident hardwarového inženýrství Dan Riccio přiznal, že jakmile v laboratořích na tuto technologii s kolegy naskočil, nebylo cesty zpět. Touch ID bylo v jejich očích automaticky překonané, a tak Apple ani neřešil, kam a jak by mohl přemístit senzor pro otisk prstu. Tím Riccio naráželzejména na zmíněné spekulace na toto téma. Hardwarovému týmu Applu tady navíc patří velké uznání, že se mu podařilo do miniaturního výřezu v horní části displeje vměstnat prakticky celý Microsoft Kinect.

> Jistě, Face ID má zatím své mouchy, ale situací, kdy selže a nemělo by, je málo. Navíc se tato technologie neustále učí, což je fascinující v průběhu času sledovat.

NENÍ CO UKÁZAT

Všechno by ale bylo k ničemu, kdyby to nefungovalo. Craig Federighi během představování iPhonu X sice zažil horké chvilky, když se mu nedopatřením nepodařilo telefon napoprvé přes Face ID odemknout, ale nebyla to chyba technologie, nýbrž lidského faktoru.

Předtím se totiž na telefon dívala jiná osoba a iPhone po několika neúspěšných skenovacích pokusech pak automaticky vyžaduje kód.

Důležitější ale bylo, co se dělo potom. Federighi iPhone demonstrativně odemkl, aby se pak ovšem mnohem delší dobu věnoval Animoji, jimiž ukazoval, co TrueDepth kamera, umožňující právě i Face ID, umí. V samotném bezpečnostním procesu odemykání totiž jednoduše není co ukázat a marketingově to tak je mnohem složitější prodat. Když není nic vidět, těžko to ukážete.

Někteří uživatelé si stěžují, že se sice telefon odemkne „sám“, ale přesto musejí švihat prstem, aby se dostali k ikonám (což je nakonec jediný menší pohrobek nějaké fyzické interakce při „odemykání“). To je však záměrná volba Applu – kdyby přemodeloval fungování iOS, nemusel by tam ani tento krok být. On ale udělal pravý opak.

Vzhledem k tomu, že ta „odemykací“ zkušenost úplně mizí, působí velmi přirozeně a rovnou se stává novým standardem. Apple se k takové technologii propracovával dlouhé roky a evidentně moc dobře věděl, co dělá. Stejně jako všechny předběhl před lety s Touch ID, myšleno především ve funkčnosti a spolehlivosti, i tady ho zřejmě ještě dlouho nikdo nedohoní. Bezpečné a funkční odemykání tím nejpřirozenějším, naším obličejem, bude standard.

JSME NA ZAČÁTKU

Navíc je tohle celé teprve začátek. Jednak se bude zlepšovat samotná technologie, její rychlost, přesnost, a pak jsou tu nekonečné možnosti s větší integrací Face ID v rámci celého ekosystému.

„Abych se přiznal, nevzpomenu si, kdy jsem byl naposledy nadšený z nějaké opravdu cool bezpečnostní technologie. Vídáme v bezpečnosti mnoho evoluce, ale žádnou revoluci,“ glosoval své první pocity z Face ID bezpečnostní expert Rich Mogull. Podle něj je Face ID přelomové nejen z technologického pohledu, ale také díky designu a implementaci.

Na blogu Tidbits pak Mogull velmi dobře popsal schopnost „nepřetržitého ověřování“, což právě Face

Vzhledem k tomu, že ta „odemykací“ zkušenost úplně mizí, působí velmi přirozeně a rovnou se stává novým standardem.

ID umožňuje. V principu to znamená, že jakmile se na iPhone podíváte, odemkne se a dokud neodvrátíte zrak jinam a nenecháte telefon v nečinnosti, už byste nikdy nemuseli zadávat heslo.

U Touch ID bylo nutné při vstupu do každé zabezpečené aplikace znovu přikládat prst na snímač. Systém zkrátka nemohl rozpoznat, kdo a jak se do aplikace hlásí. Face ID by ale tento krok mohlo do budoucna zcela odbourat. Jednou vás ověří, a pak vás neustále vidí a ověřuje, takže ví, že jste to stále vy. Vstupujete do mobilního bankovnictví? Prosím. Vyplňujete heslo v prohlížeči? Prosím, tady je.

Když ale předáte telefon kolegovi, klidně odemčený, a on se vám bude chtít na stav konta podívat taky, Face ID ho nepustí. Ověření proběhne bleskově a na pozadí, nebude se na nic čekat – jen systém znovu vyzve k naskenování, protože identifikoval neznámý obličej. Aktuálně ten proces ještě není tak rychlý, byť ty desetiny vteřin navíc oproti Touch ID se ztratí v celkově lepším zážitku, a především je také implementace v rámci iOS na začátku.

FACE ID DO KAŽDÉHO STROJE

Jakmile jsem se s Face ID sžil (což proběhlo velmi rychle), okamžitě mě napadla ještě jiná myšlenka – skenování obličeje v počítačích. MacBook Pro s Touch Barem bych bral zejména kvůli Touch ID. Když ale vidím, že je překonané, chci do MacBooku Face ID. Benefit tu vidím opět hlavně v nepřetržitém ověřování, kdy bych už prakticky nemusel zadávat hesla.

Odemknout se sice již nyní umí Mac velmi snadno, když máte na ruce Apple Watch, ale Face ID by tuto příjemnou zkušenost posouvalo ještě dál. Až navíc bude možné skenovat více než jeden obličej, bude přepínání mezi účty opravdu jednoduché. Z toho pohledu dává Face ID smysl jak v iPadech, tak v Macích, stolních i desktopových. Na všechna tato zařízení, když je využíváme, logicky koukáme.

Je otázka, jak rychle dokáže Apple posouvat hardwarové řešení Face ID. Do velmi tenkých displejů MacBooků by to bylo aktuálně zřejmě značně složité implementovat, ale smysl by to mělo. Bude ostatně zajímavé sledovat, kam se Face ID z iPhonů vydá nejdříve. Jestli do iPadů, nebo Maců.

Do MacBooků se nyní spíše nevejde, iMacy jsou zase v posledních letech spíše opomíjeny a pro užití v iPadech se potřebuje Face ID ještě značně zlepšit, zejména pro odemykání v různých polohách. I když i tady se umí velmi rychle učit. Podle oficiální dokumentace by sice Face ID nemělo fungovat vleže, ale i v těchto případech jsme se už spřátelili více, než tomu bylo na začátku. Můžeme se tedy jen těšit na ještě lepší a příjemnější zítřky, kde Face ID bude novým standardem.

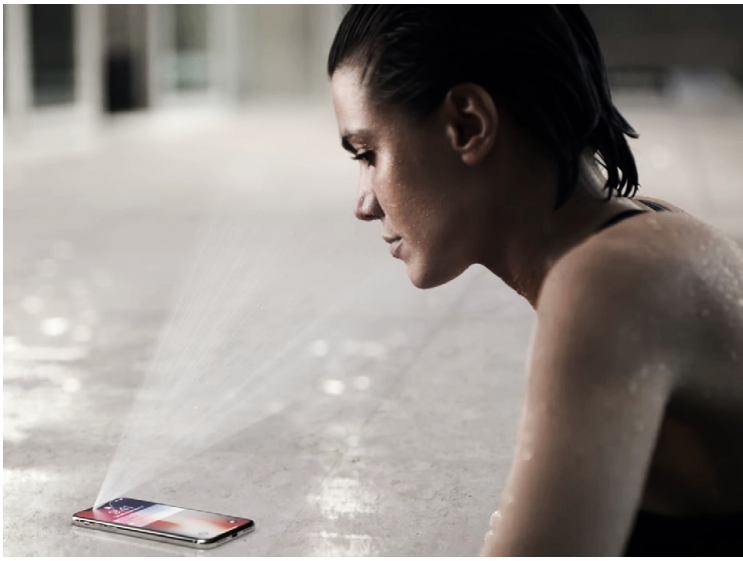

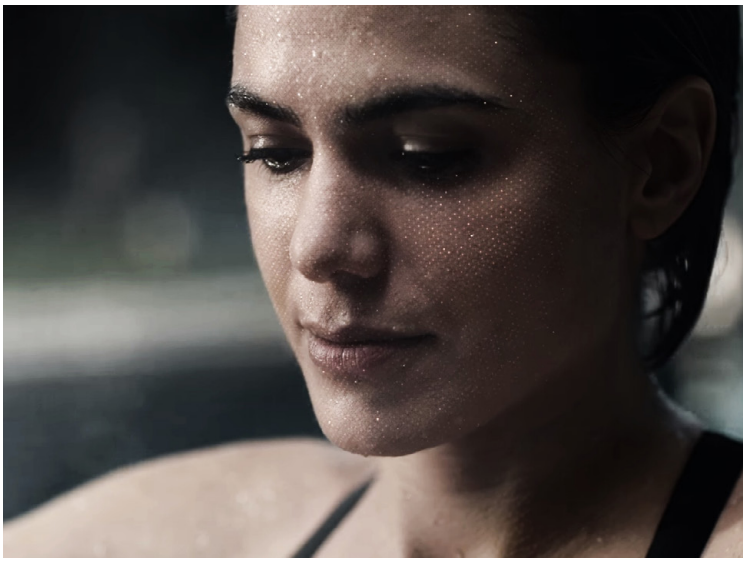

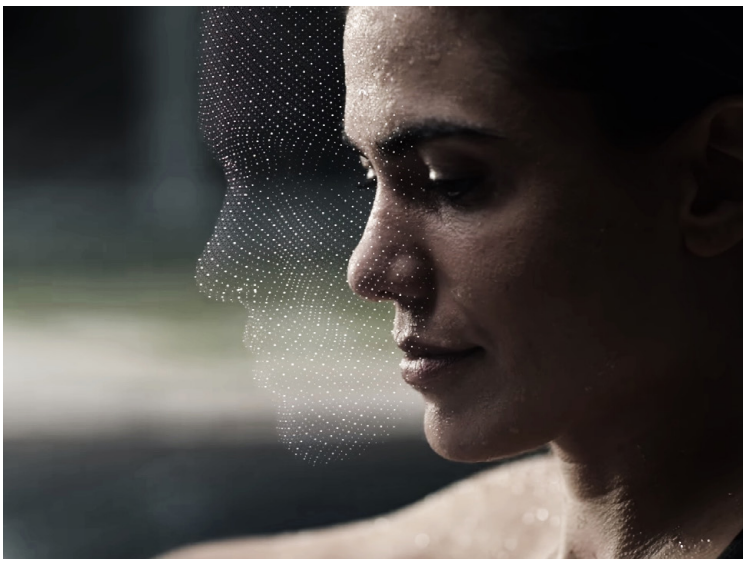

Díváme se (s Applem) na filmy

Magazín ■ Lukáš Gregor

Pro některé zábava, pro jiné i podstatná část jejich osobního rozvoje či dokonce práce. Ať už to máte se sledováním seriálů a filmů tak či onak, protože čtete tento magazín, pravděpodobně k této činnosti využíváte i „výbavičku“ od Applu.

Vrátím-li se k úvodu textu, upřesním svou pozici. Kdo mě znáte či sledujete alespoň online, víte, že o filmech se zmiňuji často. Rád se na ně dívám. Ale také o nich mluvím. Vlastně učím… Vystudoval jsem filmovou vědu, řadu let přednáším o dějinách kinematografie, pět let vedu vysokoškolskou katedru, na které se (animované) filmy přímo vytvářejí.

Ačkoliv tak seriály a filmy představují naprosto zásadní část mé „pracovní způsobilosti“, díky bohu stále mi jsou i zábavou, odpočinkem, stejně jako duchovním opojením. I proto nemám problém za filmy platit. (Ehm, ono by to mělo být pochopitelně samozřejmé, ale v kontextu našich národních zvyklostí jde o téma přeci jen komplikovanější.)

Pokud byste přišli ke mně domů na návštěvu, objevíte sbírku „placek“. DVD a nyní Blu-Ray disky dost pravděpodobně koketují s číslicí 1 000 (nechce se mi to počítat, ať si nepřipomínám traumata z gymnaziální matematiky). Jsem v tomto směru v očích řady z vás blázen či v lepším případě staromilec. Jenže krabička s filmem mě potěší zatím stále více než digitální soubor v iCloudu. Procházení, byť ve výsledku poněkud nepraktické, své hmotné filmotéky mě rozechvívá o poznání víc, než spuštění iTunes knihovny.

Jenže tento článek má směřovat jinam. A také hned bude. Jen jsem chtěl upozornit, že když jsem řešil před lety, kterým způsobem si primárně budu vytvářet filmotéku, zvítězily disky. Ne kvůli rozumu, ale kvůli emocím.

A teď tedy k tématu…

APPLE JAKO DÁRCE FILMOVÉ KRVE

Není to zase tak dávno, kdy se Apple rozhodl začít plnit iTunes Store filmy s českou podporou. Nejprve pouze snímky s dabingem (fujtajbl), pak s českými titulky. Titulů začalo přibývat a iTunes Store nyní rozhodně představuje nemalou příležitost si najít to, nač máte chuť.

Přibližně dva roky a rok zpátky jsem poměrně pečlivě „prošmátral“ tuto jablečnou videotéku, abych zjistil, co nám Apple nabízí. To víte, filmoví distributoři stále hrají teritoriální hru, a tak český obchod má, zcela logicky, odlišnou nabídku. Ano, menší. Přesto lze říci, že v obchodě najdete spoustu těch důležitých, známých, ale i dokonce ty nedůležité a méně známé tituly. Naprosto všemu vévodí hollywoodská produkce.

Chcete-li načichnout klasikám westernového žánru, máte možnost. V tomto případě je však Apple

Není to zase tak dávno, kdy se Apple rozhodl začít plnit iTunes Store filmy s českou podporou. Nejprve pouze snímky s dabingem (fujtajbl), pak s českými titulky.

skoupý na českou podporu. A tak je to se vším. Pokud vám absence českých titulků nevadí, račte pokračovat. Najdete zde kompletního Bonda, Star Trek (ten je kupříkladu nelogicky jen napůl česky), mně osobně nesmí scházet ve videotéce prakticky kompletní filmografie Clinta Eastwooda.

S iTunes Storem jsem se začal kamarádit se zpožděním. Jen občas jsem ulovil kousek ve slevě. Cenová politika, kdy titul stál prakticky totéž co novinka na Blu-Ray disku, mne neoslovila. Až s nedávným globálním snížením začal tento způsob nákupů dávat smysl. Pořídil jsem si Apple TV, a tak se ze sledování filmů, které mi „dal“ Apple, stává značný komfort.

Můžu si je pustit na některém ze svých jablečných zařízení, nevázat se jen na DVD/BR přehrávač a obrazovku. Filmy si nepůjčuji, pouze kupuji. Vždy v HD. Nyní už Apple podporuje u vybraných titulů i 4K rozlišení, to mě ale zase tolik nebere. Schází mi však bohatější bonusový materiál. Zatímco ony placky jej mají u kdejakého filmu, Apple je skrblík. Občas něco přidá, ale s materiály, které najdete na Blu-Ray discích, se to nedá ani zdaleka srovnávat. (A to jsou bonusy někdy o poznání zajímavější než film samotný… Ano, mluvím na tebe, Petere Jacksone.)

Zatím jsem nepřišel na to, zda je možné nějak upravit velikost titulků. Jak na Apple TV, tak

> Ve své jablečné knihovně mám přibližně 90 titulů. Dělá mi to sice radost, přesto se nevyhnu tíživé pochybnosti. Jsou tyto filmy opravdu mé?

i na tabletu či telefonu testují mé zrakové dovednosti. Zvláštní mi přijde i to, proč film musím v Apple TV nejprve stáhnout, abych si jej mohl pustit. A proč, i když mám řádně rychlý internet, se mi při sledování na iPadu stream párkrát sekne. (U Promethea tak největší napětí vyvolávala zvědavost, jestli se stream opět rozjede.)

NEVLASTNĚNÍ JAKO PRINCIP

Ve své jablečné knihovně mám přibližně 90 titulů. Dělá mi to sice radost, přesto se nevyhnu tíživé pochybnosti. Jsou tyto filmy opravdu mé? Nene. Má je stále Apple. Sice se pojí s mým ID, ale kdoví, co se může stát. A když bych se někdy snad v budoucnu rozhodl od Applu odejít, přijdu i o knihovnu. Já vím, obdobně bych mohl argumentovat s disky – kdo mi zaručí, že budou fungovat za deset let. A že bude možnost je vůbec na něčem přehrát. Ach, dost už těch hrůz!

Mám tu totiž další větev své pomyslné mapy: ačkoliv mi nejlépe dělá film, který jsem si koupil a je v mé videotéce, čím dál tím více využívám služby, kde ono skutečné vlastnění nemá místo. Testoval jsem tuzemské služby jako Voyo, občas si dokonce něco půjčil přes O2 videotéku. Ale nabídka, uživatelské rozhraní a vlastně všechno mi nijak moc nesedlo.

Pár let mi už tak dělá společnost HBO GO. Zatímco klasické vysílání mě nezajímá, videotéka, k níž se mohu dostat z počítače, mobilního zařízení, aplikace „chytré TV“ a nyní už konečně i přímo z Apple TV, patří k tomu nejlepšímu v dané kategorii.

Nemusím totiž nutně vidět novinku hned v kině. Jsem poměrně trpělivý. A HBO naopak příliš ne, takže kupuje práva na takové tituly už přibližně čtyři až šest měsíců po premiéře. Někdy dříve. Mně to stačí. Nezávodím. Dívám se prostě na filmy. Mnohem zajímavější je ale HBO v segmentu, který s takovými novinkami, jež se objevují u nás v distribuci, nemají mnoho společného.

Objevuje se zde pravidelně nabídka nezávislé produkce, filmů z různých koutů světa a také z historie kinematografie. Má to nějakou koncepci, takže toto ovlivňuje lidský faktor, ne „automat“. Jestliže tedy Apple cílí zejména na komerční produkci, respektive mainstream, HBO své paže otevírá šířeji. A to nemluvím o seriálech, zejména těch od HBO, které je prostě třeba vidět. Vždyť Apple nám žádnou legální cestu, jak se k seriálové produkci dostat, nedává.

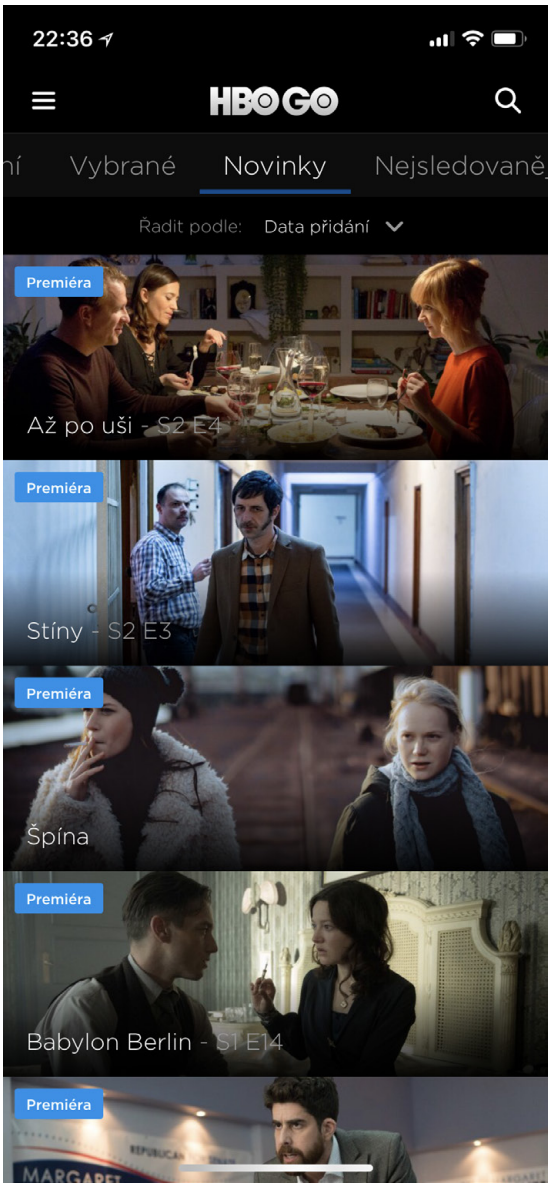

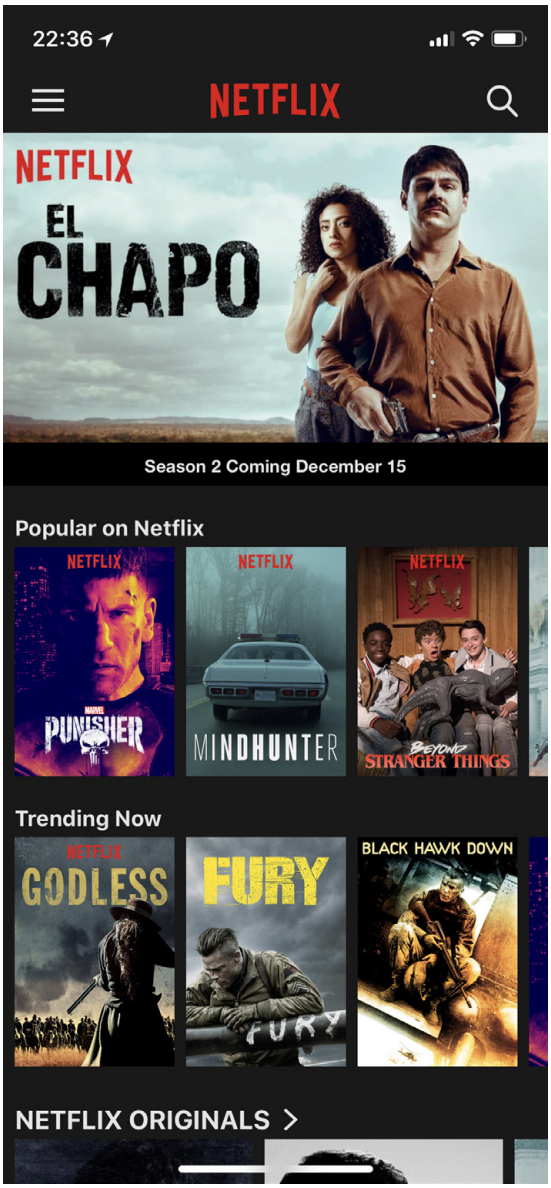

Co do komfortu užívání je však o krok dále Netflix. Své aplikace neustále aktualizuje. Sledování přes iOS i Apple TV je radost. Nabídka Netflixu je sice do české podpory zatím skoupá, v oblasti seriálů však vede. A dokonce v něm najdete i ty klasiky, které sluší iTunes Storu. Netflix si kupuje práva i na cizokrajné produkce, v našem teritoriu však nějak záhadně dominuje Indie. Procházel jsem kdysi britský nebo americký Netflix a byla to jiná káva...

Jenže, když opravdu potřebujete sledovat i to, co vzniká mimo hlavní proud, napříč časem, stále však s důrazem na aktuální trendy, žádná z uvedených cest není uspokojující. Máme šanci? Máme. Je jí služba MUBI.

MUBI má jednoduché, přesto funkční aplikace pro všechna zařízení od Applu. Dávno je i pro Apple TV. České titulky v ní nenajdete, zato pestrost takovou, že by mu mohli ostatní závidět. MUBI se soustředí na tzv. art filmy a nezná hranice. Jeden den si můžete pustit francouzský biják, další den pak kousek z Ugandy. Většina titulů je dostupná v HD kvalitě.

Když Netflix s velkou slávou představil možnost (některých) titulů stáhnout pro offline prohlížení (a HBO to stále neumí), MUBI se mohl jen potutelně usmívat. Uměl to dávno. I s volbou, v jakém rozlišení se vám to do zařízení má stáhnout.

Jestliže u HBO je větší důraz na výběr konkrétních jedinců, těch, co programují vysílání, MUBI jde s konceptem výběrové dramaturgie mnohem dál. Tato služba v podstatě funguje jako filmový klub. Lidé, kteří rozumí a orientují se, vám každý den přidají do nabídky nový titul. Pravidelně zde funguje i princip retrospektiv vybraného autora. Nebo tematická sekce, která například představuje to nejzajímavější ze současné ... (doplňte si zemi) kinematografie.

Osobně mě fakt, že každý den přijde nový film, hodně baví. Je to takové překvapení, každé ráno. A pozor, tento film v nabídce zůstane pouze 30 dnů. Paráda. Proč? Protože vědomí, že film například Netflix nebo HBO má, mé odhodlání si film pustit stále oddaluje. Až pak... puf! A film v nabídce není. HBO se snaží na „poslední šanci“ upozorňovat, ale MUBI vám tento „stresový faktor“ nadefinuje už z principu. A tak vím, že pokud film chci vidět, musím to prostě během měsíce zvládnout.

DALŠÍ (NE TAK) SKVĚLÉ

Pokud byste patřili do skupiny „Tahle země je naše, my rádi art, ale s trochou češtiny!“, MUBI pro vás nebude. Proto doporučím jiné dvě platformy. Bohužel ani jedna z nich nemá přímou podporu jablečných zařízení, tedy není žádná aplikace, která by vás do knihovny dostala.

Aerovod.cz je dle mého tím nejlepším prostorem pro kvalitní filmy, které se do naší distribuce dostaly. Společnost Aerofilms patří mezi nejzajímavější distribuční hráče v České republice a ví, že síť filmových klubů je omezená. Proto vás nesmí překvapit, že své novinky záhy zpřístupní online. Někdy mají svou „internetovou premiéru“ souběžně s tou v kinech. Filmy si můžete půjčit za 60 korun nebo koupit v HD za 90 korun. Stáhnout si je a třeba přes flash disk spojit s TV a pouštět. Nebo hodit do iOS zařízení a dívat se na něm (či zrcadlit přes AirPlay a Apple TV). A i když máte přes službu, prostřednictvím níž z Aerovodu nakupujete, své filmy v cloudové knihovně, po stažení souboru je máte vlastně napořád. Dokud si je omylem nesmažete.

Obdobně fungují Dafilms.cz. Nabídka se soustředí výhradně na dokumentární film, lze streamovat i kupovat „napořád“. S cestou do Apple zařízení se to má obdobně kostrbatě(ji). Ale za ty filmové zážitky trocha toho nekomfortu stojí.

A TEĎ SE DÍVEJ!

Výše jsem představil všechny podstatné zdroje, odkud „beru“ filmy a seriály. Když se tyto služby a nákupy sečtou, možná se vám posteskne po Ulož.to, ale zkrátka mi to smysl dává. A i když, jak jsem zmínil v úvodu, mám stále rád svou „plackovou“ sbírku, ta čistě digitální se rozrůstá a streamovací služby spouštím každý den. A to zejména díky onomu pohodlí.

Nebudu totiž hrát snoba. Domácímu kinu jsem nikdy moc nepodlehl – mimochodem, v kinech mě vlastně obdobně jako pach popcornu štve „vytuněnost“ filmových ruchů. A zjistil jsem, že pro prožitek z filmu nepotřebuji nutně plátno, ani velkou obrazovku. Vystačí mi iPad a (a teď do mě) i iPhone. Plus. Ono to pohodlné rozvalení večer v posteli, kdy si můžu i jednou rukou podržet iPhone a podívat se na další epizodu Narcos, je zkrátka fajn.

Uvědomuji si, že snadnost, s jakou nám filmy předkládá HBO GO, Netflix a Apple, může lehce vést k domnění, že seriály a filmy jsou výhradně na konzumaci. Jenže komfortní přístup k tvorbě a i to sledování na telefonu neznamená, že bych s postavami jejich příběh nemohl prožít.

Na jedné straně se mi stýská po dobách, kdy jsem si dával budíka, abych v noční čas mohl zhlédnout filmový klub na ČT2, na straně druhé jsem vděčný za to, že můžu mít na dosah ruky tolik zábavy i tolik umění. Víte, ono to není o rozměrech displeje, ani o tom, jestli si koupíte film na disku nebo jej streamujete za paušál. Je to o vašem přístupu k tvorbě jako takové. Když si ji chcete užít, užijete si ji prakticky kdekoliv a jakkoliv. Stačí film mít rád. A vážit si ho. A proto si filmy kupuju, proto mám všechny ty služby předplacené.

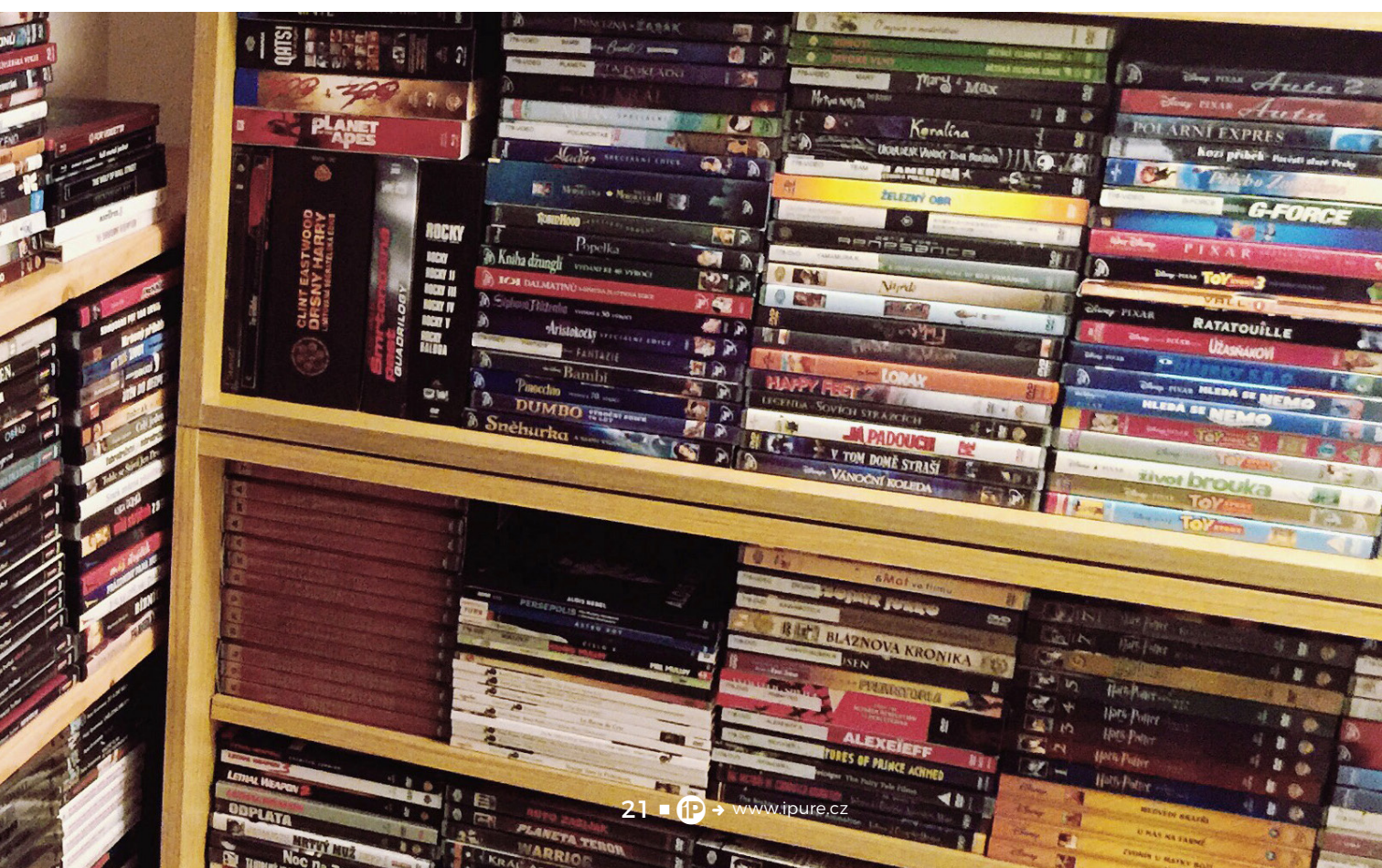

Státní správa v iOS

eIDAS přináší lepší komunikaci s úřady

Magazín ■ Jan Kučeřík

Patřím mezi typ lidí, kteří se snaží svou práci a především její administrativní část co nejvíce zjednodušovat. Proto aplikuji takové postupy, které mi přinesou maximální uživatelské pohodlí a komfort. Ne že bych byl líný, ale svůj čas chci využívat efektivně. Nejen já a naše firma již dnes pracujeme v elektronickém a digitálním prostředí, zároveň s tím pomáháme dalším subjektů. Radíme v oblasti zefektivnění dosud zažitých a mnohdy administrativně neoblíbených a náročných postupů.

Jinak řečeno, co můžu a co jde, řeším elektronicky a nejlépe skrze iOS zařízení, které mám neustále po ruce. Dnes už jsem schopen převážnou část své práce s dokumenty a nově také komunikaci s firmami a především se státní správou přenést do svého iPadu a iPhonu. Tím mi zbývá čas a prostor na pro mne daleko důležitější věci, než je papírování za počítačem v kanceláři. Ať zvedne ruku ten, koho baví vyřizovat různá podání a formuláře, chodit na poštu a úřady. Pokud máte ruku nahoře, tak jste jiní než já, anebo masochisté, kteří si v tomto libují. Já mezi ně určitě nepatřím.

Pojďme si ale konkrétně říci, co vše jsem schopen já jako soukromá osoba, naše firma jako právní subjekt a naši klienti v rámci tohoto pro nás pro všechny nového prostředí digitalizace a elektronických podpisů vůbec reálně řešit. A hlavně co z toho má oporu v právním řádu České republiky a také Evropské Unie.

NIKDO NECHCE STÁT NA ÚŘADECH

Jedna věc je, že samozřejmě existuje mnoho mobilních nástrojů na vyplňování a podepisování dokumentů. Zároveň je ale důležité, zda je tento způsob administrativy a komunikace uznatelný a jak se k němu staví úřady v případech, kdy prostě nechcete stát fronty na poště a u přepážek státní správy. Většina z nás včetně firem v tomto ohledu pořád tápe a z obav postihů ze strany úřadů ty fronty pořád stojíme. Prostě si nejsme jisti, co smíme a co ne.

Než se dostaneme k onomu právnímu rámci a předpisům, pojďme si názorně představit několik jednoduchý případů podání a komunikaci s úřady. Těmi nejběžnějšími subjekty, se kterými komunikujeme úplně všichni, ať už jste podnikatelé, právnické firmy, anebo soukromé osoby, jsou zdravotní pojišťovny, Česká správa sociálního zabezpečení nebo finanční úřad. Těch institucí je celá řada, ale tyto vyvolávají jakousi obavu, že by mohl člověk mít něco v nepořádku, a jak se říká v oné pohádce, „s čerty nejsou žerty“. Pamatuji doby, kdy mi při pohledu na obálku s modrým pruhem a zpětnou adresou těchto institucí naskočila kopřivka. A to žádnou alergií netrpím.

Především jsem ale z důvodu mých častých cest míval mnohdy problém se na poštu vůbec dostavit a dokumenty převzít. Tohle je situace, kterou v mém případě nazývám stres, kdy z obavy, že nemám něco na úřadech v pořádku, jsem už předem rozhozený. I kvůli tomu, že pošta ke mně ne vždy doputuje, což znamená, že někdy už je na vyřešení dané věci pozdě.

Pamatuji případy, kdy mi chtěla žena pomoci a v dobré vůli převzala dokument od doručovatelky. V případě, kdy budu týden pryč a úřad mi dává týden lhůtu na řešení, mám smůlu a moje žena si tak za mě vytáhla Černého Petra v karetní hře, kde nikdo jiný než já nemůže prohrát. Znáte ten pocit? Neříkejte, že ne.

SPÁSNÁ DATOVKA

Jak by se vám líbilo, kdybyste už pro úřední dopisy nemuseli chodit na poštu a zároveň jste měli stoprocentní jistotu, že vás státní správa zastihne včas, ať jste kdekoliv? Mně tedy hodně a pocit vědomí, že mám vše pod kontrolou, je pro mě klíčový.

Stres se už u mě nekoná – řešení se jmenuje datová schránka. Všichni už ten název jistě slyšeli, všichni o datových schránkách nějakým způsobem vědí, ale zároveň se stále mnoho lidí ptá, k čemu vlastně jsou... Pokud si ovšem nastavíte komunikaci s úřady právě přes datovou schránku, budete mít vše na dosah a především se k jakémukoliv dopisu z úřadu kdykoliv vrátíte a stejnou cestou na něj i zareagujete.

U datové schránky je důležité, abyste si ji řádně nastavili. Stačí to udělat jednou na začátku, pak už máte klid. U právnických subjektů je to poměrně jednoduché, protože úřady mají povinnost veškerou dokumentaci s nimi řešit právě přes „datovku“. Právnickému subjektu rovněž ze zákona vzniká povinnost si datovou schránku založit. Pokud jste ale OSVČ, anebo soukromá osoba nepodnikatel, tak si vše musíte zařídit sami.

Soukromým osobám a OSVČ nevzniká ze zákona povinnost mít datovou schránku. Já ale všem doporučuji si ji založit, i když jste dokonce jen zaměstnanec. Vyřízení datové schránky je rychlé a jednoduché a vše vyřídíte nejprve online a pak na poště během chvilky. Samotným zřízením datové schránky ovšem ještě nemáte vyhráno.

Úřady zatím obvykle nejsou zvyklí na to, že soukromé osoby datovku mají, a stále se s vámi snaží komunikovat prostřednictvím dopisů. Pokud ale máte datovou schránku založenou a úřad vám

nadále posílá dopisy s žádostmi o nějaký úkon, nemusíte na něj reagovat s tím, že vás za nekonání nečeká žádný postih. Datovka má přednost a úřad má smůlu. Jeho povinností je zasílat korespondenci elektronicky a teprve v této podobě je dopis úředně považován za doručený.

S ÚŘADY UŽ JEDINĚ ELEKTRONICKY

Po vlastní zkušenosti s úřady nicméně doporučuji všem, co si datovou schránku zařídí, obeslat úřady jako VZP, OSSZ a další prostřednictvím datové schránky a písemně s informací, že jste si jako soukromá osoba, případně OSVČ datovou schránku zřídili a chcete daný úřad požádat o komunikaci pouze jejím prostřednictvím.

Mám zkušenost, kdy mi paní z dobré vůle psala dopis z úřadu, protože si nebyla jistá, jestli datovku vybírám. Její ochota by se nicméně mohla obrátit proti ní a bohužel by místo dobra konala spíše zlo.

Ve vašem počítači je pak práce s datovou schránku jednoduchá. Já ji bez problémů používám díky aplikaci Signer také na iOS. Pokud podnikáte, umožní vám Signer přistupovat do vícero datových schránek z jednoho místa, což využívám. Nestane se mi tak, že by mi nějaká zpráva z úřadu unikla. Zároveň mám naprostou jistotu, zda mám vůči státní správě nějaké resty.

Stejným způsobem pak funguje komunikace s úřady také opačným směrem, když jim potřebujete zaslat dokument nebo dotaz vy. VZP jsem tímto způsobem požádal o výpis z účtu a do tří dnů mi ležel v datovce. Po OSSZ jsem zase potřeboval výpis z invalidního důchodu, což pro mě představovalo opět jednoduchý úkon. Na iPadu jsem jen odeslal dopis. Vše je velmi rychlé a pohodlné. Navíc se zdá, že úřady na datové zprávy reagují daleko rychleji než na běžnou papírovou cestu.

ELEKTRONICKÝ PODPIS JAKO VLASTNORUČNÍ

Datovou schránku jako základ komunikace s úřady bychom měli a nyní se podíváme blíže na zoubek

některým podáním a dokumentům, které nesou právní a vykonatelnou váhu. Jedná se například o vyplňování a podání formulářů či dokumentů, které vyžadují váš podpis. U nich byste běžně šli na přepážku a vše řešili osobně. V takových momentech vždy očekáváme nekonečnou frontu a na jejím konci jako bonus nevrlého úředníka. Může jít o daně na finančáku, přehled pro pojišťovnu a desítky dalších úkonů, s nimiž musíme obíhat úřady osobně.

Jenže to už není vždy pravda. Veškerá korespondence a především ta, kde je potřebný váš podpis, dnes již lze řešit elektronicky. Tady se dostáváme k nařízení eIDAS stanovené Evropskou unií. Pro mě jako uživatele iOS, který má ve svém iPhonu a iPadu nahraný elektronický certifikát podpisu vydaný certifikovanou autoritou, se jedná o velmi vítaný právní akt, který jasně definuje rámec použití mého digitálního podpisu a jeho akceptaci na úřadech.

V této části si dovolím citovat z dopisu, který jsem obdržel od tiského mluvčího Ministerstva vnitra ČR, Ondřeje Krátošky. Na můj dotaz ve věci využívání elektronického podpisu v praxi odpověděl:

„Dobrý den, pane Kučeříku, dovoluji si Vám zaslat odpovědi na Vaše dotazy:

Nařízení eIDAS (nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) č. 910/2014 ze dne 23. července 2014 o elektronické identifikaci a službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce na vnitřním trhu a o zrušení směrnice 1999/93/ES) v oblasti služeb vytvářejících důvěru zejména sjednocuje podmínky poskytování kvalifikovaných služeb vytvářejících důvěru (touto službou může být například vydávání kvalifikovaných certifikátů pro el. podpis) a rovněž dohled nad těmito kvalifikovanými poskytovateli. Dále stanovuje právní rámec pro elektronické podpisy, elektronické pečetě, elektronická časová razítka apod. V rámci právního rámce je např. staveno, že kvalifikovaný elektronický podpis má právní účinek rovnocenný vlastnoručnímu podpisu (tj. pokud je elektronický dokument opatřený kvalifikovaným elektronickým podpisem tak, jak jej definuje nařízení eIDAS, žádný úřad v rámci EU jej nesmí odmítnout).

I když nařízení eIDAS stanovuje, že elektronickému dokumentu nesmí být upírány právní účinky a nesmí být odmítán jako důkaz v soudním a správním řízení pouze z toho důvodu, že má elektronickou podobu, je potřeba konstatovat, že obecně neplatí pravidlo, že by bylo možné jakékoliv podání vyřídit vždy elektronicky. Existují případy, kdy se výše uvedená obecná pravidla neuplatní a to tehdy, pokud právní předpis stanovuje speciální podmínky pro určité druhy podání (zvláštní zákony mohou např. stanovovat požadavek na konkrétní formu podání, například na nutnost fyzické přítomnosti nebo požadavek, aby podpis na podání byl úředně ověřen). Pokud úřad nepřijme elektronické podání učiněné cestou datové schránky nebo podepsané uznávaným elektronickým podpisem, i přes to, že podání splňovalo všechny zákonné náležitosti, pak je samozřejmě možné se bránit relevantními prostředky.

V případě komunikace mezi soukromoprávními subjekty s využitím elektronického podpisu záleží na vzájemně nastavených pravidlech pro elektronickou komunikaci. V rámci těchto pravidel si mohou soukromoprávní subjekty stanovit např. konkrétní typ elektronického podpisu, který budou při právním jednání vyžadovat a používat.“

Z tohoto textu je pro mne jako uživatele důležitá zejména část, že „žádný úřad v rámci EU jej nesmí odmítnout“! Mimo jiné jsou zde také zmíněny případy, kdy v případě „zvláštních zákonů“ není možné elektronické podání akceptovat. O tomto by vás nicméně úřad musel informovat, že se na vaše podání bude tento zvláštní zákon vztahovat. Z vlastní zkušenosti mohu říct, že jsem zatím u všech zaslaných podání a dokumentů vždy uspěl s elektronickým podpisem, případně datovkou.

NE KAŽDÝ ÚŘAD JE PŘIPRAVEN

Stejně jako jsme o těchto možnostech komunikace s úřady ve většině případů nevěděli my jako občané, také někteří úředníci státní správy bohužel ne vždy vědí, že takovýto dokument od vás je platný. V takových případech není hned potřeba dávat průchod emocím, ale často stačí celou věc s daným úředníkem slušně komunikovat. Všichni jsme lidé, a tak není od věci provést osvětu i z druhé strany, byť by to pochopitelně bylo jednodušší bez ní.

Rád bych tímto vyzdvihl rychlou spolupráci s Ministerstvem vnitra ČR, kdy sám za sebe mohu říci, že jsem byl mile překvapen rychlostí a obsahem zaslaných informací. Bohužel na tom nejsou všechny úřady stejně, a tak na vyjádření ČSSZ a VZP stále čekám, a to i po více než třicetidenní lhůtě.

Výsledek nových předpisů a digitalizace je za mě každopádně jednoduchý. Již více než rok já i má firma komunikujeme se státní správou v naprosté většině případů, ať už jde o zasílání dokumentů nebo různých podání, přes datovou schránku a kvalifikovaný elektronický podpis.

Dopis Ministerstva vnitra se zabývá také otázkou komunikace mimo státní správu, tedy v rámci soukromého sektoru. Tady platí pravidlo, které si firmy mezi sebou navzájem nastaví. U nás ve firmě jsme již došli do takového bodu, že buď vzájemnou korespondenci a dokumentaci včetně smluv řešíme za pomoci elektronického podpisu, nebo s daným subjektem jednoduše nespolupracujeme.

ŠETŘÍME ČAS A PENÍZE

Důvody k takto razantnímu nastavení spolupráce s námi jsou jednoduché. Časová náročnost a energie vydaná na administrativu jako tisk, pošta a následná archivace je poměrně vysoká a prostě se takovými věcmi nechceme zabývat. Všichni naši zákazníci nakonec tuto formu spolupráce uvítali a sami začali podle výše nastíněného fungovat.

Jsme tedy ve fázi, kdy dnes a denně uzavíráme smlouvy, podepisujeme faktury a posíláme dokumenty elektronicky, zároveň vše nahráváme do cloudu, který je v souladu s nadcházejícím nařízením EU pro GDPR. Náš osobní i pracovní život se tímto od základu zcela změnil. Máme více času na práci a soukromí, protože už nejsme zatíženi administrativou.

Představte si, že smlouvu podepíšete po cestě v tramvaji během 45 sekund a vyřídíte tak veškerou administrativu s tím spojenou, včetně naplnění právního rámce zákona o platnosti takovéhoto úkonu. Těch 45 sekund je čas, který mi zabere otevření dokumentu v iPhonu nebo iPadu, podepsání elektronickým certifikátem, zaslání protistraně a nahrání na cloud.

Za těchto 45 sekund vám tiskárna dokument ani nevytiskne a už vůbec ho nepošlete na místo určení. Navíc je zde důležitý moment právního aktu nezpochybnitelného podpisu. Kus papíru podepsaného někým, kdo s vámi v budoucnu chce vyběhnout, je kus papíru, který se dá minimálně v rozsahu podpisu u soudu zpochybňovat. U elektronického podpisu toto není možné!

Vše vyřešíte jedinou aplikací Signer od společnosti Software602, do které nainstalujete svůj certifikát a nastavíte přístupy do datové schránky. Vaše mobilní kancelář je tak kdykoliv a kdekoliv v dosahu a výrazně tím ušetříte nejen svůj čas, ale především odlehčíte nervové soustavě, která si zaslouží více odpočívat. V App Storu je pro přístup do datové schránky ještě aplikace Datovka od CZ.NIC, která si také poradí s více účty, ale umí zprávy jen přijímat, nikoliv je odesílat. Mně tak jedna aplikace Signer řeší vše.

Lineage 2: Revolution
Takové mobilní MMORPG

Recenze / iOS ■ Petr Škuta

Když se v App Storu objevila ikona s nic neříkajícím názvem Revolution, málem jsem ji přeskočil. Ale nějaká zvědavost mě donutila na ni ťuknout. Záhy jsem zjistil, že nejde o jen tak obyčejný titul. Naopak, jde o velkolepý pokus přenést slavné MMORPG Lineage II přímo do našich mobilních zařízení. Tak vzhůru za online dobrodružstvím.

Bylo nebylo společenství zvané Silverlight Mercenaries, které pomohlo v první bitvě proti zlému démonu. Nebo té druhé? Či vlastně třetí? Každopádně udatní rekové nabírají nové posily, a právě vy jste ideální kandidát. Takhle nemastně neslaně nám hra hned zpočátku servíruje příběh a jeho vyprávění se s časem příliš nezlepší. Po pár hodinách jej budete ignorovat

a dialogy včetně in-game animací rychle přeskakovat, abyste se dostali k samotnému hraní.

Samozřejmě než se vydáte vstříc dobrodružství, čeká vás plácání postavičky. Patrně z důvodu zjednodušení máte na výběr celkem čtyři rasy. Muže člověka, muže temného elfa, ženu lesní elfku a ženu trpaslici. Po zvolení rasy lze ještě upravit účes jednou ze tří možností. Toť k úpravám vše. Jestliže jste rozmlsaní moderními RPG hrami, kde v editoru uplácáte avatara, jenž by vám jako z oka vypadl, pak se poohlédněte jinde.

My ostatní se rozhodneme, které povolání je nám nejbližší. Buď zvolíte statečného válečníka, kouzly oplývajícího mystika, anebo ve stínech se blížícího rogue. Každé z povolání se na 31. levelu dále dělí na zaměření, kopírující tradiční dělení tank (obranný charakter), damage (útočný charakter) a heal (léčivý charakter). Samotné charakteristiky ještě mírně upravuje vaše rasa, ale tím už doopravdy končíme.

ZABIJ & ZABIJ

Po zmáčknutí Play se vynoříte v přístavu. Chvilku se rozkoukáte, popovídáte s pár okolo stojícími postavami a jste okamžitě vrženi do víru akce, doslova. Přístav totiž znenadání přepadnou Orkové. Vy tedy popadnete meč, případně kouzelnou hůl a vydáte se stvůrám vstříc. A když mluvíme o akci, tak se připravte na pořádnou porci soubojů.

Ačkoli se hra chlubí titulem MMORPG, směle může konkurovat titulům jako Diablo. Zabíjení potvor totiž naprosto přehlušuje veškeré ostatní činnosti. Tradiční schéma zabij & přines se v Lineage 2: Revolution scvrklo na pouhá jatka. Naštěstí vám hra vydatně pomáhá a chopí se zbraně za vás. Vy spíše z role pozorovatele sledujete, jak si v boji počíná a občas ovlivňujete například postoj (to červené kolečko na zemi bude opravdu bolet, pokud neutečete), a tím to asi tak končí.

Výkon v boji určuje jako v každém správném RPG gear, tedy výzbroj. Ta je zde zastoupena širokou paletou pojmenovanou dle písmen C, B, A, R, S až SS (od nejhoršího k nejlepšímu). Každá část výstroje lze dále upgradovat z počátečního levelu jedna až na úroveň třicet. Po jejím dosažení ji můžete překovat na vyšší třídu (písmeno) a takhle dokolečka dokola, až dosáhnete výstroje SS o 30. levelu.

Aby toho nebylo málo, vše lze ještě očarovat magickými svitky a efektivitu výstroje dále vylepšit. Celé toto snažení vylepšuje vaši souhrnnou statistiku do jediného čísla označované jako CP (Combat Power), které slouží při porovnání v boji. Při shánění výzbroje platí klasické mechaniky, a tak se gear povaluje u zabitých nepřátel, nebo ho dostanete za odměnu při splnění úkolu.

Dle klasického schématu jede i samotné levelování postavy. Za úkoly získáváte body zkušeností a postupujete na další úrovně. Tím odemykáte postupně schopnosti, jež lze také levelovat. A aby se vám z toho levelování zamotala hlava pořádně, máte ještě po kapsách magické runy, které lze rovněž levelovat. Každé povolání má svou unikátní škálu schopností, jež se ještě více odliší po dosažení 31. levelu a rozdělení na zaměření. Tato volba je ovšem neměnná, a proto volte pečlivě. V případě, že byste rádi zkusili i jiné, musíte začít od píky s novou postavou.

GRINDOVAČKA, TO JE HRAČKA!

Bystrý čtenář se již jistě zarazil. A čtenář znalý problematiky MMORPG už má jistě před očima i výstražný vykřičník – pozor, grind! Abychom zasvětili i ostatní, tímto termínem označujeme neustálé a repetitivní činnosti za dosažením vyšší úrovně (jakékoli). Z reálného světa toto můžeme nejlépe přiblížit k takzvanému krysímu závodu.

Ve zkratce plníte celé hodiny hromady úkolů, abyste sehnali lepší gear, zvýšili svůj level a odemkli tím další hromadu úkolů. Zpočátku si toho ani nepovšimnete, jelikož start hry je velmi svižný. První zpomalení přijde někdy v době, kterou označujeme jako midgame (prostřední fáze). Zde máte postavu okolo třicátého levelu a najednou všechny ty činnosti přestávají stačit. Musíte nabrat ještě větší množství úkolů, přibrat speciální úkoly ze svitků, projít více dungeonů pro stejný výsledek.

Ale vždyť na tom není nic špatného? Ptá se jistě tázavým pohledem čtenář. Nebylo by, kdyby hra nespoléhala na freemium model. Právě v midgame narazíte nejvíce na různá omezení. Hra nabídne splnění Elite Dungeonu, ale pouze jednou denně. Můžete zápasit v Aréně proti ostatním hráčům, ale pouze pětkrát. Chcete více materiálu na lektvary? Ale přeci vstup máte jen jeden. Kdo by to nečekal, další vstupy se dají odemknout za diamanty, které, jak jinak, koupíte za skutečné peníze. Více místa v inventáři – to nebude problém, když přihodíte diamant. Abychom nehanili, hru lze hrát naprosto bez jakéhokoli placení. Jen ten investovaný čas bude v opravdovém nepoměru. Ach to grindování…

HRAJE SE TO SAMO

Dalším kontroverzním prvkem hry je Autoplay. Ano, doslova, hra se hraje sama. Vám stačí jen ťapat na potvrzující tlačítko, občas zvýšit gear, občas vylevelovat tu schopnost, tu runu. Jinak však postavička v režimu Autoplay sama chodí a plní úkoly, sama zabíjí monstra, sama sbírá suroviny. Pořád všechno sama.

Jednu chvíli jsem hru hrál stylem, že jsem při šálku čaje četl web na MacBooku a prstem občas ťuknul do iPadu, zatímco si hra žila svým životem. Takto denně prosvištíte svůj příděl aktivit, aniž víte jak. Samozřejmě, já jakožto odchovanec dospělých her pro Mac typu World of Warcraft nebo Guild Wars 2 (mimochodem od stejného vývojářského studia) nejsem nijak velkým příznivcem popisovaného „samohraní“.

Na druhou stranu chápu, že cílová skupina má jiné potřeby a dost možná jí tento styl bude vyhovovat. Navíc kdykoli můžete jen tak blouznit po mapě a chodit ručně, jen vás to vzhledem k ovládání asi brzy

přejde. A tím se dostáváme k samotnému zpracování.

Titul využívá engine Unreal 4. Nutno podotknout, že při prvním spuštění si toho ani nevšimnete. V základním nastavení jsou totiž herní detaily, grafické vychytávky a další krásy sníženy na minimum a posuvníky nastaveny na střední detaily. Patrně z důvodu optimalizace pro všechna zařízení. Téměř okamžitě jsem ale každý z nich vytáhl na hodnotu Ultra, abych z 10,5palcového iPadu Pro vymáčkl maximum.

Hra tak vypadá opravdu lépe, zejména postavy. Trochu horší jsou animace při boji a naprosto odfláknutě působí samotné herní prostředí. Textury nejsou nijak výrazné a jednotlivé části kontinentu se od sebe příliš neliší a tím pádem ani nemají šanci zaujmout. Ještě horší je zvuková stránka. Jestliže hru budete hrát se zvuky, nebo bez, příliš nepoznáte. Podkresová melodie je repetitivní a zvuky velmi slabé.

MMO BEZ KONTAKTU

A to se bavíme stále o iPadu. Hru jsem samozřejmě zkoušel i na svém iPhonu 7. Zde narážíme na fakt, že uživatelské rozhraní příliš nerespektuje mobily. Jde tedy o jeho měřítkem zmenšenou verzi, která se však na telefonu podstatně hůře ovládá. Ono trefovat se do titěrných nabídek na iPhonu, nebo mačkat baculatá virtuální tlačítka na iPadu je opravdu rozdíl. Například jen prosté navigování postavy udělá neskutečný rozdíl v herním zážitku. Zde by vývojáři ještě určitě měli zapracovat.

Jak se tedy k Lineage 2: Revolution postavit? Jedním dechem můžu konstatovat, že žádná revoluce se nekoná. Ačkoli je hra nyní velmi živá a každý chce vyzkoušet svůj mobilní MMO zážitek, už lze pomalu pociťovat odliv hráčů. Navíc, ačkoli hra doslova tlačí na interakci mezi hráči, například pomocí systému odměn, stejně ji můžete takřka celou proletět sólo. Pro partu v Dungeonech využijete volbu Autojoin. Pro těžší úkoly se skryjete v davu a využijete Autobattle. A tak můžeme pokračovat. I když se tedy přidáte do nějakého hráčského klanu, stejně se vaše veškeré socializování smrskne na odklepání pár úkolů denně. Nic více čekat nemůžete, ledaže začnete sami aktivně komunikovat a nahánět ostatní hráče.

Ke konci midgame a přechodu na endgame se patrně také dostaví rozčarování. Přesně takové, jaké už pohřbilo mnoho MMORPG her. Když dosáhnete vrcholu, najednou zjistíte, že ve hře již není moc co dělat. Grindovat totéž dokola vás brzy přestane bavit. Založením postavy si naservírujete totéž v bledě modrém, pouze změníte paletu schopností. A samozřejmě k tomu všemu musíte přičíst notnou dávku volného času. Anebo diamantů, však vy víte.
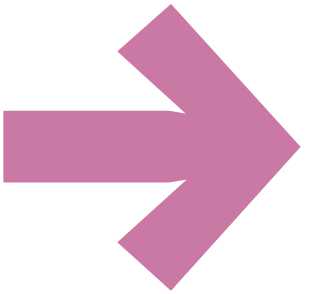
NEXT